

Sirkuspäivän sattumuksia

Kesämökkinaapurimme Rymättylässä Nuikonlahden rannalla teki pientä remonttia. 8-vuotiaana toista kesälomaani viettävänä pikku koululaisena puuhailin jotakin omalla pihalla, kun naapurin samanikäinen poikaviikari pyysi minut luokseen. Totesin, etten voi tulla, koska olen paljain jaloin ja heidän pihallaan on lautoja, joissa sojottaa nauvoja. Neuvokkaana nuorena miehenä Antsu päätti tarkistaa laudat, jotta voin huoletta mennä heidän pihalleen.

Hetken kuluttua kuulin huudon, ettei niissä laudoissa mitään nauvoja ole ja että voin hyvin kävellä naapurin pihalle. Luottavaisin mielin lähdin ja toimitimme yhteisen asianne, mikä se ikinä lienee ollutkaan. Kun lähdin juosten takaisin omalle pihalle, tunsin yhtäkkiä, miten naula painui jalkapohjaani. Kun lauta nousi jalan mukana ilmaan, aloitin armottoman huudon.

Äitini ryntäsi pihalle, veti laudan irti ja komensi minut sisälle, jotta voi puhdistaa ja laastaroida jalan. Itkustani ei tahtonut tulla loppua, varsinkaan kun kyseisenä päivänä oli tarkoitus lähteä Turkuun Kupittaaalle sirkukseen. Luulin jo, etten voi lähteä. Äitini teki pieneen jalkaani melkoisen sideharsopakettin, ja käveleminen oli vaikeaa ja kivuliasta. Lähtöhetkellä harmittelin vielä sitä, että kipeä jalkani ei sietänyt kauniita uusia sandaalejani vaan jouduin käyttämään puukenkiäni, jotka olin kuluttanut mökkikenkinä lähes loppuun. Varakengät eivät sopineet sievän kesämekkonin kokonaisuuteen.

Turku-reissulle lähdimme puolilta päivin. Pienehköön autoon ahtautuivat naapurin äiti kahden poikansa kanssa, minun äitini, minä ja pikkuveljeni Kari, joka oli samanikäinen kuin Antsun pikkuveli Lasse. Muistaakseni autossa oli vielä noin parikymppinen nainen, joka silloin tällöin toimi naapurissa lastenliikkana. Hänen oli tarkoitus päästä samalla kyydillä Turkuun. Naapurin rouva ajoi, koska äidilläni ei silloin ollut ajokorttia. Äidit valloittivat etupenkit, me muut istuimme sylissä takapenkillä eikä turvavöistä ollut tietoaakaan.

Pakollinen pysähdys oli aina Särkänsalmen lossilla, jolla pääsi Rymättylästä mantereelle. Kesäpäivä oli kuuma, ja pojat pääsivät ulos kirjaamaan, kun minä taas jouduin olemaan autossa kipeän jalkani takia. Lossikin oli jo tulossa vastakkaiselta rannalta, joten jätskejä emme saaneet.

Pojat päättivät juosta kilpaa. Antsu oli keskellä, Lasse Antsun vasemmalla ja Kari oikealla puolella. Pojat juoksivat lujaa kohti lossipuomia, kunnes äidit oivalsivat, että Antsu pitkänä poikana törmää puomin keskellä olevaan kieltomerkkiin. He ryntäsivät ulos autosta vain todistaakseen, että Antsu makasi maassa, kun taas Lasse ja Kari juoksivat puomin alta ja ihmettelivät, mihin Antsu jäi ja mitä äidit huusivat.

Rannalla olevista muista autoista huomattiin onnettomuus ja äidit saivat apuvoimia kantaessaan pökertynyttä Antsua autoon. Muistan aikuisten pohtineen, tarvitaanko lääkäriapua. Päädyimme kuitenkin ajaamaan Turkuun, jossa lääkäriapua on helposti saatavissa. Auto oli entistä ahtaampi, koska Antsu piti saada makuuasentoon. Matkalla Antsu hiljalleen virkosi, ja vettä saatuaan hän vaikutti olevan kunnossa. Lääkärissä emme käyneet.

Ehdimme ajoissa sirkukseen. En siitä juuri muuta muista kuin norsut, joiden valtavaa kokoa hämmästelin. Paluumatkalla riitti puhumista kaikesta sirkuksesta nähdystä ja koetusta. Hauskaa oli ollut, vaikka me vanhemmat lapset olimmekin heikkokuntoisia onnettomuuksiemme jäljiltä. Uskomatonta sirkusta koko päivä!